

Calvados en sigaren

De Tijd, 02 Feb. 2013, Pagina 46

Peter De Groote, redacteur Apart

Ze wilden de platanen weg, en fruitbomen in de plaats. Zodat de kinderen van het dorp appels konden plukken als ze met de fiets naar school reden. Wie maandagavond heeft gekeken naar de eerste aflevering van de fictieserie 'Met man en macht' op Vier, herinnert zich vast de magistrale scène waarbij twee gemeente-raadsleden van Groen pleitten voor nieuwe bomen in hun gemeente. Waarop de burgemeester en de eerste schepen - calvados walsend in hun glas, wolkjes sigarenrook naar de overkant van de tafel blazend - hun pleidooi van tafel veegden. Met wat politieke stoerdoenerij. En een salvo van cynisme. Bij zo veel herkenbaarheid moeten duizenden Vlamingen, samen met mij, een eind weggegniffeld hebben voor hun tv. Zo niet enkele kopstukken van Groen. Die gingen enkele dagen na de uitzending zeuren in De Morgen. 'In Gent kunnen de groenen wél balansen lezen', sakkerde de Gentse schepen Filip Watteeuw. 'De enigen die zich belachelijk maken zijn de scenaristen, Tom Lenaerts en Tom Van Dyck.' Stefaan Van Hecke, fractieleider voor Groen in de Kamer, vreesde dan weer dat de serie 'het beeld van Groen bij de kiezer negatief zou beïnvloeden'. Alsof de andere politici niet als typetjes waren neergezet. En alsof je boeiende fictie maakt met Kristof Calvo-imitaties. Vier heeft het al niet makkelijk. Spoelen we even door naar woensdagnamiddag. In het Vlaams Parlement is het wekelijkse actualiteitsdebat aan de gang. Een kelk die ik gewoonlijk aan mij voorbij laat gaan, ware het niet dat het deze week over de woonbonus ging. Een raad van experts had een dag eerder aan de Vlaamse regering gezegd dat die subsidie-maatregel voor de huizenmarkt Vlaanderen in 2014 handenvol geld zou kosten, om op een dag - ergens in de verre toekomst die 2024 heet - schier onbetaalbaar te worden. Waarop de Vlaamse regering kregelig had laten verstaan dat die experts hun huiswerk beter hadden moeten doen. Waarop ik, jonge belastingbetaler en cofinancier van die verre toekomst, bijzonder kwaad was geworden, en aldus woensdagnamiddag het Vlaams actualiteitsdebat zat te volgen vanachter mijn laptop. Wat zich daar afspeelde, hadden zelfs Lenaerts en Van Dyck niet kunnen verzinnen. Ik zag hoe Open VLD'ster Mercedes Van Volcem - een pint voor de scenarist die zo'n naam bedenkt - met grote gebaren een onliberale oproep lanceerde aan het adres van de Vlaamse regering 'om de huizenprijzen niet te laten zakken'. Hoe Vlaams Belanger Jan Penris vooral steken zat uit te delen aan het adres van de N-VA. En hoe het pleidooi van Mieke Vogels om de woonbonus op zijn minst kritisch tegen het licht te houden werd weggehoond door Kris Peeters, de minister-president himself. Voor het eerst in lange tijd had ik met Groen te doen. Omdat Vogels' pleidooi op zijn minst deels hout sneed. Maar ook omdat het een aandoenlijk tafereel was. Vogels, in een rode je-m'en-fou-sweater, tussen haar mediageniek uitgedoste collega's achter het spreekgestoelte. Haar opgeheven vingertje dat prompt omlaag ging, toen Peeters - de armen gekruist, geroutineerd lachje om de lippen - haar met een paar eenvoudige oneliners de mond snoerde. Die avond nam ik me voor nooit in de politiek te gaan. Ik hou niet van calvados, en ook niet van sigaren.